

P
R
O
G
R
A
M

L U B U S K I
TEATR

IM. LEONA KRUCZKOWSKIEGO

W ZIELONEJ GÓRZE

M A L A S A L A

KIEROWNIK ARTYSTYCZNY I DYREKTOR ZBIGNIEW STOK

Stanisław Ignacy Witkiewicz
W MAŁYM DWORKU

komediofarsa w 3 aktach

O s o b y

Ojciec — Diapanazy Nibek		HALINA LUBICZ
Amelka	} jego córki	ANDRZEJ RICHTER
Zosia		HILARY KURPANIK
Kuzyn — Jęzory Pasiukowski, poeta		ALINA ZYDRON
Aneta Wasiewiczówna, jego i Nibków kuzynka		ZDZISŁAW GRUDZIEN
Widmo matki — Anastazja Nibek		JERZY JASIŃSKI
Ignacy Kozdroń, oficjalista		KRYSTYNA HORODYŃSKA
Józef Maszejko, oficjalista		JOLANTA SZEMBERG
Kucharka, Urszula Stechło		ZDZISŁAW GIŻEJEWSKI
Chłopiec kuchenny, Marcelli Stępolek		ELŻBIETA EYSYMONT

Rzecz dzieje się w Kozłowicach, w powiecie sandomierskim.

SCENOGRAFIA JANUSZ KOWALSKI

REŻYSERIA ANDRZEJ MAKAREWICZ

Inspicjent: Hieronim Mikołajczak

Asystent reżysera: HALINA LUBICZ

Brygadier sceny: Tadeusz Orkowski; Światła: Hieronim Kozołowski; Rekwizytor: Ryszard Niesłony, Garderobiana: Daniela Kozłowska

ZE ZBIORÓW
Działu Dokumentacji ZG ZASP

DO REALIZATORÓW

„Teatr nie jest aparatem dla reprodukcji literatury. Teatr jest sztuką autonomiczną (...)

Smiesznym wydaje się przygotowywanie dekoracji lokalizujących, czy coś tam symbolizujących. Przygotowuję jedynie środowisko niezwiązane naturalistyczną logiką z dramatem, utracona na zasadzie obcości z nim. Nie należy wychodzić z tekstu, należy do niego dochodzić (...)

Bardzo ważne: stworzyć wrażenie, że widownia jest na scenie (a nie odwrotnie, lub pomieszana).”

(T. Kantor, *Teatr niezależny*)

* * *

Mała Scena, zarówno przez swoją architekturę, jak też przez swoje założenia programowe, jest i powinna być terenem eksperymentów formalnych.

Punktem wyjścia twórczości Witkacego jest zagadnienie formy, interpretacja formalna jego dramatów stanowi zatem dla realizatorów problem naczelny.

Rozwiązania formalne nie oznaczają w tym wypadku formalistycznych ozdóbek, lecz próbę znalezienia odrębnej, spójnej, konsekwentnej logiki wewnętrznej spektaklu.

Dystans czasowy, obcość historyczno-obyczajowa znalazły swoje odbicie w atmosferze rupieciarni (strychu). Klimat strychu jest zresztą związany ze sprawą snów.

Podobieństwo, sztuka (dramat) — sen, kluczowe dla poetyki Witkacego zrodziło także pomieszanie płci (kobietony — zbitki senne).

Podstawą logiczną tego nierealnego (nadrealnego) założenia jest problem Widma — najsilniejszej, najżywotniejszej i najdrapieżniejszej postaci dramatu. Reszta jest prostą konsekwencją układu, opartego — by użyć wyrażenia z dziedziny plastyki — na „odwróconej konwencji barwnej”.

am

★

KIEROWNIK TECHNICZNY — ANDRZEJ ROGULSKI
GŁÓWNY ELEKTRYK — WŁADYSŁAW LISOWSKI

KIEROWNICY PRACOWNI: STOLARSKIEJ — STANISŁAW ŚWIĄTEK, MALARSKIEJ — WALDEMAR JODKOWSKI, MODELATORSKIEJ — TADEUSZ ROGOWSKI, TAPICERSKIEJ — BRONISŁAW WALCZAK, FRYZZJERSKIEJ — EMILIA DANIEL, KRAWIECKIEJ DAMSKIEJ — WALENTYNA ROGOWSKA, KRAWIECKIEJ MĘSKIEJ — WOLF KLEJNMAN

SEZON 1965/66

Premiera dnia 8. VII. 1966 r.